

„Kaj!? Markí Groll naj bi se spovedal? Komu? Markí Groll se ne spove ljudem, ne, ne!“

Planil je k vratom in prisilil vojaka, da je stopil po jetničarja.

Komaj ga je čul prihajati, je že zavpil nad njim: „Ne obveščajte spovednika! Se ne spovem! Slišite?“

Jetničar je začudeno pritrnil.

Pomirjen se je vrnil Groll v postelj.

„Jaz in Bog, drugemu pa nimam ničesar povedati,“ je mrmral zase. „Jutri, — jutri!“

Toda tako je bil že utrujen, da je umrla beseda na jeziku ter se zčila s tišino. (Konec prihodnjič.)

Miran Jarc:

Trhlo drevo.

V seokrog v jutranji svežosti vriska, blesti mladoletje. Osamljen temotno molči na planjavi le strt velikan, težko se sklanja, kot da je pretajnostnim mislim udan, uspavan v pozabnost. Trohnoba je našla pri njem le zavetje.

Kot da že davno je v deblu usahnilo sočno življenje, razpada drevo posušeno. A vendar brezupno še v zrak proži dvojica se vej, da ujela bi solnčno blestenje, da jo poljubil, osvežil bi jutranji vetrič mehak.

Ali v brezzvezdnih nočeh, ki razgrinjajo v svetih teminah tajnosti božje, vijolični soji skrivnostno bleste na starem drevesu — njegove najgloblje zasanjane slutnje.

V urah samotnih iskal je — v morečem objemu brezčutne snovnosti — duh večnotajnih spoznanj, ki so v nočnih globinah privrela iz debla kot soj, da zlijó se v vesoljstva srcé.

